

Hôm nay Lâm Thị mở cuộc họp hội đồng quản trị, chỉ còn đợi mỗi Lâm lão gia đến thì cuộc họp sẽ bắt đầu.

Lâm Khải Trạch ngồi đối diện với Lâm Nhất Phàm, đôi mắt bất cần thách thức em trai mình, Lâm Nhất Phàm không quá để ý, vì hẳn biết sau ngày hôm nay cuộc sống của Lâm Khải Trạch sẽ không dễ dàng gì.

Lâm lão gia từ châu âu về còn không kịp ghé qua nhà đã vội vã tới Lâm Thị, bản thân ông cũng không ngờ rằng con trai mình lại là kẻ bòn rút tài chính của tập đoàn, còn cấu kết với người ngoài nhập hàng giả để ăn chặn tiền rồi đổ tội lên đầu của em trai, lúc hay tin ông suýt nữa đã lên cơn nhồi máu não, đến vợ của mình ông cũng không cho hay vì sợ bà lên cơn đau tim mà [hết].

Phòng họp cực kỳ căng thẳng, những cổ đông lớn của Lâm Thị đổ dồn mọi ánh mắt phán xét về phía Lâm Khải Trạch, lâu nay họ đã không đồng tình với cách điều hành tập đoàn của hắn, giờ hắn còn gây ra chuyện khó chấp nhận này.

Một lát sau Lâm lão gia, chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Lâm Thị có mặt tất cả đứng lên nghiêm trang chào ông.

Lâm lão gia đứng ở ghế chủ trì hỏi tội Lâm Khải Trạch, hắn chẳng những không biện bạch mà còn cho rằng đây chỉ là chuyện xui rủi.

Khỏi phải nói Lâm lão gia tức giận đến như thế nào, những cổ đông có mặt ở đó cũng không thể chấp nhận nổi thái độ của hắn, ai cũng đồng tình với ý kiến bãi bỏ chức giám đốc điều hành của Lâm Khải Trạch và người thay thế chính là Lâm Nhất Phàm.

Cuộc họp kéo dài khoảng 2 tiếng đồng hồ cuối cùng cũng kết thúc, chỉ còn ba cha con nhà họ Lâm trong phòng họp rộng lớn, Lâm lão gia dựa vào lưng ghế đáng vẻ đầy mệt mỏi, chỉ mới có mấy ngày mà khuôn mặt ông già đi trông thấy.

Ông nhìn Lâm Khải Trạch, tức giận trong lòng vẫn chưa nguôi ngoai.

-Khải Trạch, ba một đời tận tụy vì Lâm Thị là muốn để lại nó cho con và Nhất Phàm, vì sao con lại lầm lỡ đến bước đường này, tại sao con không biết thương em trai của mình, nếu kiện hàng đó trót lọt có phải bây giờ Nhất Phàm đã bị loại trừ khỏi đây rồi không?

Phát hiện sớm hàng giả tuy không gây ra tổn thất nhiều nhưng người dựng lên nó lại là tổng giám đốc điều hành, chuyện này lọt ra ngoài ít nhiều danh tiếng của Lâm Thị sẽ bị ảnh hưởng, mà thời gian gần đây Lâm Khải Trạch ký hợp đồng lung tung với Trương Thị nhưng luôn thua lỗ khiến những cổ đông đã bất mãn, thêm sự việc lần này như giọt nước tràn ly.

Lâm Khải Trạch xoay xoay cây [út trong tay không kiên nhẫn trả lời.

-Lâm Thị bị tổn thất chứ gì, được thôi con sẽ trả cho ba gấp đôi, ba cứ để dành tập đoàn này cho con trai yêu dấu của ba, con không cần.

Lâm Khải Trạch là giám đốc điều hành nhưng chưa bao giờ được sự tin tưởng của cha mình,

ông còn nhiều lần đe dọa hấn nếu không có trách nhiệm với công việc thì sẽ cho hấn thôi giữ chức.

Bây giờ hấn có Trương Thị rồi không cần tới Lâm Thị tôn quý này nữa.

Lâm Khải Trạch đứng lên xô ghế qua một bên không nề nang ai rồi đi ra ngoài.

-Khải Trạch...

Lâm lão gia cố gọi theo nhưng hấn nhất quyết không quay đầu, Lâm Nhất Phàm đỡ ông đứng vững, đôi mắt thoáng chút buồn bã nhìn theo bóng lưng của anh trai.

Giờ thì Lâm Nhất Phàm đã biết vì sao anh trai mình đầu tư vào Trương Thị, còn muốn giết chết vị hôn thê của mình, tất cả đều vì lòng tham xen lẫn sự đố kỵ, những thứ đó dồn lại khiến Lâm Khải Trạch đã mãi mãi không thể quay đầu.

Lâm Khải Trạch lên tầng ba thu dọn đồ dùng của mình, một lúc sau Lâm Nhất Phàm xuất hiện, hấn bước vào phòng ngồi bên bàn tiếp khách nhìn căn phòng một lượt, Lâm Khải Trạch dừng tay, hấn nhếch môi khoanh tay trước ngực châm biếm Lâm Nhất Phàm.

-Sao nào, căn phòng này sau này là của em rồi đấy, có thấy vui mừng không?

Lâm Nhất Phàm cong môi cười, tự tay rót cho mình một tách trà chậm rãi lên tiếng.

-Có ai vui vẻ được khi biết anh trai của mình sắp phải vào tù chứ?

Lâm Khải Trạch nhíu chặt hai hàng lông mày khó chịu hỏi lại.

-Mày có ý gì?

Lâm Nhất Phàm nhấp một ngụm trà rồi mới ngược lên nhìn người anh trai sống chung một nhà với mình từ lúc mới lọt lòng đến năm hấn 27 tuổi, Lâm Nhất Phàm lặng lẽ thở dài nhẹ giọng nhắc nhở.

-Anh hai, chúng ta cùng nhau trưởng thành, dẫu tính cách có trái ngược nhau nhưng chúng ta vẫn cùng chung dòng máu, việc anh làm em không giúp anh sửa sai được, vì ba mẹ anh giác ngộ sớm để được khoan hồng.

Lâm Nhất Phàm buông tách trà rồi đi trong sự khó hiểu của Lâm Khải Trạch, hấn biết anh trai mình có tật thì sẽ giết mình, hấn không thể tự đi báo cảnh sát anh trai mình giết người, càng không thể nói với Lâm Khải Trạch rằng mình đã biết mọi chuyện vì sợ Nhược Vũ sẽ gặp nguy hiểm.

Nhắc đến Nhược Vũ Lâm Nhất Phàm lại thêm nặng trĩu lòng, tưởng rằng sau khi biết cô ấy không hề thích Lâm Khải Trạch, hấn và cô sẽ thôi không còn những khúc mắc nữa, nào ngờ đầu mọi chuyện lại diễn biến theo một tình huống mà không ai có thể lường trước được.

Lâm Nhất Phàm trở về phòng làm việc của mình, hấn mệt mỏi dựa lưng vào ghế, nhìn khung ảnh cưới nhỏ được đặt trên bàn, trái tim co rút lại đau nhói.

Cô gái trong ảnh cười tươi như ánh mặt trời nhưng ẩn sâu bên trong nụ cười đó là một linh hồn khác.

Nhưng không thể phủ nhận rằng cô khoác lên người bộ áo mới thay đổi nhận diện của bản thân nhưng nụ cười trên môi đó là của cô chứ không phải vay mượn mà có.

Sáng nay là một buổi sáng kinh hoàng, mọi chuyện xảy ra khiến hấn không có cách nào đối

mặt ngay được nhưng giờ tâm lặng lại rồi mới thấy, người tội nhất lại chính là em.

Hắn đã từng tự hỏi làm sao một cô gái nhỏ bé mỏng manh như cô lại có thể liều mạng bất chấp mọi thứ như vậy, bây giờ mọi thứ tỏ tường rồi mới biết em đâu còn gì để sợ nữa, cửa tử em cũng bước vào rồi còn cánh cửa nào có thể ngăn bước chân của em.

Lâm Nhất Phàm lại thở dài, ngực trái trở nên nặng nề, ngón tay lướt qua khuôn mặt của người con gái trong ảnh, sáng nay anh vô tình làm tan nát trái tim của em rồi.

Triệu gia.

-Lâm tổng, cậu nói cái gì? Kêu tôi giao lại quyền điều hành Trương Thị cho cậu, cậu đã lấy biệt thự Trương gia rồi, còn bắt tôi giao lại cổ phần thì Triệu gia của chúng tôi sau này phải sống như thế nào đây?

Triệu Phi ngồi trong phòng khách gào lên với Lâm Khải Trạch ở đầu dây bên kia.

Khoảng thời gian trước hắn uy hiếp ông giao lại biệt thự Trương gia, nếu không làm theo thì con gái của ông du học bên Mỹ sẽ bị trục xuất.

Triệu Phi đành giao lại tài sản khó khăn lắm mới giành được mà không được đền bồi xu nào.

Ông mới nắm quyền Trương Thị được hơn sáu tháng, vẫn chưa kiểm soát được nhiều tiền thì tiếp tục bị Lâm Khải Trạch đòi lại, hắn mà nắm quyền thì có khi ông sẽ bị hắn trừ khử y như Trương Nhược Vũ.

Lâm Khải Trạch bên này không quan tâm Triệu Phi hoảng hốt như thế nào, Trương Nhược Vũ chết hơn nửa năm rồi giờ là lúc hắn nên thay tên Trương Thị bằng tên của mình.

-Ông đừng nói nhiều nữa, ngày mai mở một cuộc họp báo bịa ra lý do gì đó thuyết phục một chút, chẳng hạn như Trương Nhược Vũ về báo mộng chẳng hạn rằng muốn giao lại cổ phần của cô ta cho tôi điều hành chẳng hạn, sau đó thì đi với tôi sang tên cổ phần nhớ rõ chưa?

-Lâm tổng...Lâm tổng...

Lâm Khải Trạch đã tắt máy, Triệu Phi thần thờ ngồi trên sofa, vợ con thấy cũng không dám hỏi han.

Lâm Khải Trạch nham hiểm tính rõ ràng tương lai cho hắn nhưng lại không chừa cho ông một đường lui.